

Sygn. akt VII K 11/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w O. VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w S. w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Nowak

Protokolant Katarzyna Kudzia

w obecności Prokuratora Barbary Szczepańskiej

po rozpoznaniu dnia 19 marca 2014 r.

sprawy P. Ś.

syna M. i J. zd. U.

ur. (...) w L.

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 września 2013 r. w S., będąc pozbawiony wolności na mocy wyroków Sądu Rejonowego w L. z dnia 25 stycznia 2008 r. sygn.. akt II K 889/07 oraz z dnia 24 sierpnia 2011 r. sygn.. akt VIII K 174/11 dokonał ucieczki z terenu miejsca pracy poza Zakładem Karnym

tj. o czyn z art. 242 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego **P. Ś.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 242 § 1 kk i za to na podstawie art. 242 § 1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, w tym opłaty zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VII K 11/14

UZASADNIENIE

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od dnia 12 kwietnia 2013 r. w Zakładzie Karnym w S. P. Ś. odbywał karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 25 stycznia 2008 r., sygn. akt II K 889/07. Wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 24 sierpnia 2011 r., sygn. akt VIII K 174/11 skazany został na karę 100 stawek dziennych grzywny, gdzie wysokość jednej stawki dziennej określono na kwotę 10 złotych. Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2012 r. kara grzywny została zamieniona na karę zastępczą pozbawienia wolności. W dniu 18 lipca 2013 r. P. Ś. został skierowany do pracy w systemie bez konwoju do Stowarzyszenia (...) w M.. P. Ś. Zakład Karny opuszczał o godzinie 7.30 rano, a wrócić miał do godziny 18.00. W stowarzyszeniu (...) w M. P. Ś. pracował od godziny 8.00 do 16.00.

/dowód: zeznania świadka Z. S. – k. 6;

zeznania świadka K. H. – k. 25v-26, 94;

zeznania świadka R. T. – k. 27;

wyrok Sądu Rejonowego w L. i postanowienie – k. 8-10;

wyrok Sądu Rejonowego w L. i postanowienie – k. 15-17;

wniosek o zatrudnienie w ZK w S. – k. 18-21/

W dniu 16 września 2013 r. o godz. 7.30 P. Ś. razem z innymi osobami opuścił Zakład Karny w S. i udał się do Stowarzyszenia (...) w M.. O godzinie 8.00 rano zaczął normalnie pracę. W trakcie pracy P. Ś. zachowywał się nienaturalnie, był pobudzony, przepakowywał torbę, która miał ze sobą, nie potrafił skupić się na pracy. P. Ś. powiedział nieprawdę pracownikom Stowarzyszenia (...) w M., iż jedzie do domu bo ma przepustkę na kilka dni. Około godz. 12.00 P. Ś. poprosił K. H. czy może opuścić wcześniej pracę. K. H. zgodziła się. W przeszłości zdarzało się, iż pracujące w Stowarzyszeniu (...) w M. osoby odbywające karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w S. wychodziły z pracy wcześniej dlatego prośba P. Ś. nie zdziwiła K. H.. Następnie P. Ś. poprosił pracownika Stowarzyszenia (...) w M. T. S. żeby podwiózł go do S.. Około godziny 15.00 P. Ś. razem z T. S. pojechał do S., wysiadł na (...). W dniu 16 września 2013 r. P. Ś. nie powrócił do Zakładu Karnego w S.. P. Ś. został zatrzymany w dniu 8 stycznia 2014 r.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. Ś. – k. 58, 93v;

zeznania świadka Z. S. – k. 6;

zeznania świadka K. H. – k. 25v-26, 94;

zeznania świadka T. S. – k. 23v-24, 93v;

pismo ZK w S. – k. 49//

Oskarżony P. Ś. ma 37 lata. Posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest elektromechanikiem. Jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. P. Ś. był już karany sądownie.

/dowód: dane dotyczące oskarżonego – k. 63, 93;

karta karna – k. 36;

odpisy wyroków – k. 8-10, 15-17/

Oskarżony P. Ś. w toku całego postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż znęcano się nad nim w Zakładzie karnym, a ponadto miał problemy rodzinne i dlatego uciekł.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. Ś. – k. 58, 93v/

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał, iż wina oraz sprawstwo oskarżonego P. Ś. w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu, nie budzą żadnych wątpliwości. Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków Z. S., K. H., T. S., R. T., wyjaśnieniach oskarżonego oraz dowodach z dokumentów w postaci odpisów wyroków, odpisów postanowień, wniosku o zatrudnienie.

Za wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego P. Ś., który przyznał się do winy albowiem były konsekwentne, a ponadto fakt ucieczki z Zakładu Karnego znalazł potwierdzenie w zeznaniach Z. S., T. S., R. T. i K. H..

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka K. H.. Zdaniem Sądu były one wiarygodne, logiczne i korelowały z całością pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym z zeznaniami świadka T. S., Z. S., R. T.. Ponadto świadek zeznawała szczerze, obiektywnie i wyjaśniła dlaczego prośba oskarżonego o wcześniejsze zwolnienie się z pracy nie wzbudzała jej podejrzeń.

Podobnie Sąd odniósł się do zeznań T. S.. Zdaniem Sądu zasługiwały one w całości na przymiot wiarygodności i uwzględnienie z uwagi na fakt, iż były spójne i znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie – zeznaniami świadków K. H., R. T..

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał także zeznania świadka R. T. albowiem korelowały one z zeznaniami Z. S., K. H., T. S..

W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności i uwzględnienie zasługiwały także zeznania świadka Z. S.. Także ten materiał dowodowy korespondował z zeznaniami innych świadków, a ponadto znalazł odzwierciedlenie w dowodach z dokumentów w postaci odpisów wyroków, postanowień i wniosku o zgodę na pracę.

Sąd nie przydał znaczenia zeznaniom świadka P. M. albowiem dotyczyły one procedur po stwierdzonej ucieczce z Zakładu Karnego i nie miały, w ocenie Sądu, znaczenia dla sprawy.

Osobowy materiał dowodowy znalazł także potwierdzenie w dowodach z dokumentów w postaci odpisów wyroków, odpisów postanowień, wniosku o zatrudnienie. Sąd dał im wiarę w całości albowiem zostały sporządzone w przepisanej formie przez osoby do tego upoważnione. Ponadto żadna ze stron nie zaprzeczyła ich wiarygodności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Konkludując należy stwierdzić, że kompleksowa ocena wiarygodności wyjaśnień oskarżonego i zeznań poszczególnych świadków oraz całości pozostałego materiału dowodowego, na którego podstawie Sąd ustalił stan faktyczny, dokonywana w świetle zasad wiedzy i doświadczenia życiowego pozwoliła na niewątpliwe stwierdzenie sprawstwa i winy oskarżonego P. Ś. w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 242 §1 kk.

Przedmiotem ochrony przepisu art. 242 § 1 k.k. jest zapewnienie prawidłowego i zgodnego z prawem wykonania orzeczenia sądu, na mocy, którego zgodnie z prawem pozbawiono wolności daną osobę. Przepięstwo to polega na samouwolnieniu się przez osobę pozbawioną wolności. Sprawcą tego przestępstwa może być osoba pozbawiona wolności, przy czym wskazać należy, iż nie chodzi tu jedynie o osobę odbywającą karę pozbawienia wolności, ale również między innymi tymczasowo aresztowanego, odbywającego karę aresztu za wykroczenie, karę aresztu wojskowego.

W świetle powyższego, zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż swoim zachowaniem P. Ś. wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego typizowanego w art. 242 § 1 k.k. W dniu 16 września 2013 r. wykonując karę zastępczą pozbawienia wolności dokonał samouwolnienia tj. nie powrócił do Zakładu Karnego z miejsca wykonywania pracy bez konwoju.

Uznając zatem oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd, wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie wysoką społeczną szkodliwość przestępstwa popełnionego przez oskarżonego, które godzi w dobro wymiaru sprawiedliwości i skuteczność wykonywania wyroków. W ocenie Sądu, orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego, a kara w wyższym wymiarze byłaby już - przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych inkryminowanego czynu – karą zbyt surową o charakterze odwetowym.

Wymierzona oskarżonemu kara odpowiada nie tylko stopniowi jego winy, ale realizuje też w stosunku do niego cele zapobiegawcze i wychowawcze. Zapobiegawczy sens wymierzonej kary pozbawienia wolności ma bowiem na celu odstraszenie sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa, natomiast jej cel wychowawczy realizuje się

poprzez kształtowanie postawy oskarżonego zarówno wobec własnego czynu, jak i przestępstwa w ogóle. Jednocześnie kara orzeczona wobec oskarżonego czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swoje zadania w zakresie prewencji generalnej, polegające na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się szczegółowymi dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 kk. Sąd analizował więc motywację sprawcy i uznał, że czyn oskarżonego cechowało natężenie złej woli – oskarżony nie podjął żadnych starań aby opuścić Zakład Karny w sposób zgodny z prawem, a ponadto nie wykorzystał danej mu szansy (możliwość pracy bez konwoju) i nadużył zaufania nadzorujących go w pracy osób. Uwadze Sądu nie uszedł fakt, iż czyn popełniony przez oskarżonego należy do przestępstw umyślnych.

Sąd oceniał także postawę oskarżonego, jego warunki i właściwości osobiste oraz dotychczasowy sposób życia. W tej mierze Sąd uwzględnił stopień rozwoju psychospołecznego P. Ś., jego warunki materialne, rodzinne i stan zdrowia.

W tym miejscu podkreślić należy, iż brak było możliwości wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd przeanalizował kwestię braku poprawy P. Ś. wobec wcześniejszego popełniania czynów zabronionych i orzekanych wobec niego kar. Z zachowania oskarżonego wywnioskować można, iż dotychczas orzekane kary, nie uświadomiły mu naganności postępowania, nie spowodowały zmiany zachowania, a tym samym kara nie spełniła postawionych jej celów resocjalizacyjnych. Podkreślić należy, iż oskarżony dokonał ucieczki z Zakładu Karnego, co świadczy o tym, iż proces resocjalizacyjny nie odniósł swojego skutku. Nawet w trakcie wykonywania kary pozbawienia wolności P. Ś. postanowił popełnić kolejne przestępstwo i swój zamiar zrealizował. Zdaniem Sądu takie zachowanie oskarżonego jest nieprzekraczalną przeszkodą do wysnucia pozytywnej prognozy kryminologicznej odnośnie postępowania P. Ś. w przyszłości. Z zachowania oskarżonego wynika, iż ani orzekane dotychczas wobec niego kary, ani pobyt w Zakładzie Karnym nie uświadomiły mu naganności dotychczasowego zachowania, a co najważniejsze nie odstraszyły go od ponownego wejścia na drogę przestępstwa.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd uznał, iż tylko kara bezwzględna pozbawienia wolności spełni wobec oskarżonego swoje cele. P. Ś. tylko w pełni odczuwając dolegliwość orzeczonej kary będzie się w przyszłości zastanawiał, zanim ponownie wstąpi na drogę przestępstwa.

Uwzględniając aktualną sytuację materialną oskarżonego, pobyt w Zakładzie Karnym, na podstawie art. 624 § 1kpk i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych w całości, w tym odstąpił od opłaty.

Zarządzenie:

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć oskarżonemu;
3. kal. 14 dni.

10.04.2014 r.

SSR Izabela Nowak